

II.ÚS 2142/11 ze dne 8. 8. 2013

N 141/70 SbNU 323

Jediný usvědčující důkaz v trestním řízení; rozhodování obecných soudů v rozporu se zásadou in dubio pro reo

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Nález Ústavního soudu - II. senátu složeného z předsedy senátu Jiřího Nykodýma a soudců Dagmar Lastovecké a Stanislava Balíka - ze dne 8. srpna 2013 sp. zn. II. ÚS 2142/11 ve věci ústavní stížnosti Z. E., zastoupeného JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem se sídlem v Brně, Bašty 8, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2011 sp. zn. 6 Tdo 357/2011, kterým bylo odmítnuto stěžovatelovo dovolání, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. července 2010 sp. zn. 9 To 263/2010 a rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15. května 2010 sp. zn. 1 T 12/2009, jimiž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání trestného činu zatajení věci.

I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2011 č. j. 6 Tdo 357/2011-219, usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. července 2010 č. j. 9 To 263/2010-184 a rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 15. května 2010 č. j. 1 T 12/2009-155 bylo porušeno stěžovatelovo právo garantované ustanoveními čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2011 č. j. 6 Tdo 357/2011-219, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. července 2010 č. j. 9 To 263/2010-184 a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15. května 2010 č. j. 1 T 12/2009-155 se ruší.

Odůvodnění

I. Rekapitulace projednávané věci a námítky stěžovatele

1. V ústavní stížnosti, vycházející z ustanovení § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), stěžovatel navrhl, aby Ústavní soud pro porušení ustanovení čl. 36 odst. 1 a 2, čl. 37 odst. 2 a 3, čl. 38 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a ustanovení čl. 83 a 90 Ústavy zrušil v záhlaví uvedená rozhodnutí obecných soudů.

2. Stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2009 ve věci sp. zn. 1 T 12/2009 poté, co si podal odpor proti trestnímu příkazu ze dne 25. 1. 2009, shledán vinným tím, že dne 20. 1. 2009 na ulici Kamenice č. 1 v obchodním domě Kaufland poté, co mu XXX u pultu oddělení informací a uložení věcí omylem vydala batoh poškozeného v hodnotě 1 000 Kč obsahující finanční hotovost ve výši 8 300 Kč, navigaci Tom Tom s nabíječkou v hodnotě 6 500 Kč, USB flash disk s kapacitou 2 GB v hodnotě 500 Kč, dvě nabíječky k mobilnímu telefonu Nokia v hodnotě 600 Kč, oblečení a věci osobní hygieny v hodnotě 2 000 Kč, holicí elektrický strojek značky Philips v hodnotě 1 000 Kč, knihu v hodnotě 450 Kč, dva svazky klíčů, občanský průkaz, řidičský průkaz a zbrojní průkaz na jméno poškozeného, doklady ke zbrani, doklady k vozidlu, tankovací kartu, magnetickou kartu k vjezdu do areálu Kaufland, platební kartu Maestro CS, písemnosti a průkaz k bankovnímu účtu, čímž způsobil poškozenému celkovou škodu ve výši 20 350 Kč, tedy si přisvojil cizí věc nikoli nepatrné hodnoty, která se dostala do jeho moci omylem. Tím měl stěžovatel spáchat trestný čin zatajení věci dle ustanovení § 254 odst. 1 trestního zákona, za což byl odsouzen dle ustanovení § 254 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, přičemž dle ustanovení § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

3. Odvolání stěžovatele proti rozsudku městského soudu Krajský soud v Brně usnesením ze dne 21. 5. 2009 ve věci sp. zn. 7 To 159/2009 zamítl. K dovolání stěžovatele Nejvyšší soud usnesením ze dne 17. 2. 2010 ve věci sp. zn. 6 Tdo 1248/2009 zrušil rozhodnutí nalézacího soudu i odvolacího soudu a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem kasačního rozhodnutí bylo zjištění, že městský soud nepostupoval dle ustanovení § 179b odst. 2 trestního řádu, přestože zde byly dány pochybnosti o způsobilosti obviněného se náležitě hájit. Za procesně nepoužitelné proto shledal dovolací soud původní doznání stěžovatele v přípravném řízení, kdy obviněný neměl obhájce, přestože jej mít měl.

4. Po vrácení věci nalézacímu soudu Městský soud v Brně shora označeným rozsudkem ze dne 15. 5. 2010 rozhodl totožně jako rozsudkem ze dne 24. 3. 2009. Stěžovatelovo odvolání Krajský soud v Brně rubrikovaným

usnesením zamítl; dovolání stěžovatele Nejvyšší soud ústavní stížností napadeným usnesením odmítl, neboť bylo podáno z jiného než ze zákonného důvodu.

5. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že Městský soud v Brně v řízení po vrácení věci dovolacím soudem zcela rigidně zachoval svůj původní závěr vystavený dle odůvodnění na "původním doznání obžalovaného z přípravného řízení". V rozporu s výrokem usnesení Nejvyššího soudu neprovedl znovu žádné jiné dokazování. O tom mimo jiné svědčí i písemné vyhotovení rozsudku ze dne 15. 5. 2010, které se oproti rozsudku původnímu změnilo pouze v rámci jediného odstavce odůvodnění, přičemž dle názoru stěžovatele je toto odůvodnění na samé hraně přezkoumatelnosti. Městský soud dle stěžovatele de facto neakcentoval podstatně změněnou důkazní situaci, kdy jediným důkazem proti obžalovanému byla již pouze výpověď svědkyně (naproti předchozí situaci, ve které "výpověď" svědkyně navíc koresponduje s původním doznáním obžalovaného z přípravného řízení"). Stěžovatel zdůrazňuje, že tato svědkyně je zaměstnankyní poškozené společnosti, kterou v případě pochybení tíží odpovědnost zaměstnance za škodu. Za této situace je proto dle stěžovatele s odkazem na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1624/09 ze dne 5. 3. 2010 (N 43/56 SbNU 479) nutno na svědeckou výpověď svědkyně klást mimořádné nároky stran její věrohodnosti.

6. Odůvodnění napadeného usnesení odvolacího soudu považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné, neboť uvádí-li krajský soud, že dle jeho názoru provedl soud prvního stupně dokazování v potřebném rozsahu, což se týká i výpovědi svědkyně, která je jednoznačná a usvědčuje obžalovaného ze spáchání předmětného jednání, je dle stěžovatele zřejmé, že se odvolací soud vůbec nezabýval jednotlivými námitkami obsaženými v odvolání a znovu rigidně přejal svůj původní závěr vystavený na původním přiznání obviněného. Jako nepřezkoumatelné hodnotí stěžovatel i napadené usnesení Nejvyššího soudu, neboť se v něm dovolací soud zcela vyhnul argumentaci ke stěžovatelem uplatněným námitkám.

7. Porušení svého práva na spravedlivý proces spatřuje stěžovatel v tom, že byl v dané věci neúplně zjištěn skutkový stav, neboť byly mj. zamítnuty důvodné důkazní návrhy, jimiž zamýšlel prokázat nevěrohodnost svědkyně, aniž by soud vyložil důvody, proč navržené důkazy neprovedl. Stěžovatel navíc namítá, že nebyl proveden výslech znalce, jenž měl popsat jeho závažné duševní onemocnění. S odkazem na závěry nálezů Ústavního soudu ve věcech sp. zn. II. ÚS 226/06 ze dne 11. 3. 2010 (N 48/56 SbNU 521), III. ÚS 3320/09 ze dne 18. 3. 2010 (N 60/56 SbNU 643) a I. ÚS 2445/09 ze dne 16. 3. 2011 (N 46/60 SbNU 523) se proto stěžovatel domnívá, že jsou v dané věci zřejmé tzv. opomenuté důkazy, z odůvodnění napadených rozhodnutí nevyplývá srozumitelně a zřetelně vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé a tyto závěry jsou v extrémním nesouladu se skutkovými zjištěními, a proto jsou v rozporu se zásadami vyjádřenými zejména v ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny. Stěžovatel se domnívá, že obecné soudy v projednávané věci nerespektovaly ani ustanovení o rovnosti účastníků řízení ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny, neboť z provedených důkazů nebylo možno bezpečně usoudit, že skutek obviněný spáchal; v této souvislosti stěžovatel ještě uvádí, že v řízení předkládal dostatečné množství důkazního materiálu, které měly soudy k dispozici a které mohly a měly provést.

II. Vyjádření účastníků řízení

8. Nejvyšší soud ve vyjádření účastníka řízení o ústavní stížnosti plně odkázal na odůvodnění napadeného usnesení, ve kterém podrobně rozvedl důvody, na základě nichž bylo dovolání stěžovatele posouzeno jako podané z jiného důvodu, než je uveden v ustanovení § 265b trestního řádu. Nad rámec vyjádřil Nejvyšší soud přesvědčení, že nalézací soud ani odvolací soud nepostupovaly v předmětné trestní věci v rozporu s trestním zákonem, když v jednání stěžovatele shledaly naplnění všech zákonných znaků trestného činu zatajení věci dle ustanovení § 254 odst. 1 trestního zákona. Soudy obou stupňů dle Nejvyššího soudu věnovaly hodnocení provedených důkazů dostatečnou pozornost a jejich postup v tomto směru nevybočuje z mezí ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Skutková zjištění, jež na tomto základě soudy učinily a odůvodnily, nejsou s provedeným dokazováním v extrémním nesouladu a nejsou v extrémním nesouladu ani s právními závěry soudů, tak jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu [Nejvyšší soud výslovně odkázal na usnesení ze dne 4. 5. 2005 ve věci sp. zn. II. ÚS 681/04 (ve SbNU nepublikováno, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>)].

9. Předsdkyně senátu 9 To Krajského soudu v Brně ve vyjádření účastníka řízení uvedla, že nemůže podat bližší vyjádření, neboť v dané věci nerozhodovala ani jako členka senátu, ani jako předseda senátu.

10. Městský soud v Brně se v poskytnuté lhůtě k ústavní stížnosti nevyjádřil.

11. Příslušná státní zastupitelství se možnosti vystupovat v řízení jako vedlejší účastníci vzdala.

III. Limity přezkumu v řízení o ústavní stížnosti

12. Ústavní soud přezkoumal napadená rozhodnutí z hlediska tvrzeného porušení ústavně zaručených práv a po provedeném řízení dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

13. Ústavní soud, jsa vázán hranicemi svých pravomocí dle ustanovení čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, není soudem nadřízeným soudům obecným, a proto mu nepřísluší posuzovat celkovou zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí. Uvedená zásada však nemůže zastínit jeho oprávnění (a současně povinnost) zjišťovat, zda napadenými rozhodnutími nebylo zasaženo do ústavně zaručených základních práv stěžovatele.

14. Vázán toliko petitum ústavní stížnosti, nikoliv jejím odůvodněním, Ústavní soud nepřezkoumával pouze důvodnost vznesených námitek, nýbrž posuzoval napadená rozhodnutí ve smyslu práva na spravedlivý proces a přezkoumal řízení před dotčenými soudy jako celek.

15. Současně musí Ústavní soud zdůraznit, že zásadně není oprávněn revidovat hodnocení obecnými soudy provedených důkazů; tato zásada však neplatí v případě, že při svém přezkumu Ústavní soud dojde k závěru, že skutková zjištění z provedených důkazů vůbec nevyplývají, respektive že provedené důkazy zjevně nemohly být dostatečným podkladem pro přijatá skutková zjištění.

IV. Přezkoumání projednávané věci

16. Ústavní soud v prvé řadě musí konstatovat, že ve shodě se stěžovatelem hodnotí ústavní stížností napadený rozsudek Městského soudu v Brně za de facto nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění nesplňuje základní kritéria, jež na trestní rozhodnutí, jímž je fyzická osoba shledána vinnou spácháním trestného činu, je v materiálním právním státě nutno klást.

17. Již v nálezu ve věci sp. zn. IV. ÚS 37/03 ze dne 17. 6. 2004 (N 81/33 SbNU 285) Ústavní soud konstatoval: "Důkazní situace, při níž v trestním řízení existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. V takových případech musí být věnována mimořádná pozornost důkladnému prověření tohoto jediného přímého usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyvinout všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá ze zásady oficiality a ze zásady vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 trestního řádu)."

18. Po vrácení věci Nejvyšším soudem přitom zjevně nastala důkazní situace popsaná v citovaném nález, neboť stěžovatele usvědčovala pouze svědecká výpověď svědkyně XXX. Nalézací (a po něm i odvolací soud) se však spokojil s konstatováním, že jmenovaná svědkyně stěžovatele "se stoprocentní jistotou označila jako osobu, které omylem vydala batoh poškozeného, právě obžalovaného, jehož zná od vidění, jelikož do obchodu chodil pravidelně nakupovat", a dodal, že výpověď svědkyně, kterou označil za "nezávislou", nevykazuje žádné rozpory a je konzistentní, a proto neměl důvod její výpovědi neuvěřit. Nalézací soud současně označil svědeckou výpověď otce stěžovatele za nevěrohodnou, neboť byla učiněna s úmyslem pomoci synovi.

IV./a Neprovedení důkazů navrhovaných stěžovatelem

19. Jelikož je české trestní řízení vybudováno na principu oficiality a principu vyhledávacím (srov. ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu), plyne pro orgány činné v trestním řízení povinnost objasňovat stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, a to i bez návrhu stran. Ústavní soud má za to, že v souzené věci orgány činné v trestním řízení těmito imperativům nedostály.

20. Přestože z předmětného soudního spisu vyplývají určité skutečnosti, orgány činné v trestním řízení neprovedly žádný důkaz, kterým by potvrdily stěžovatelovu vinu, nebo tuto vinu jednoznačně vyloučily, patrně proto, že stěžovatele usvědčovala nejen výpověď svědkyně, ale taktéž jeho vlastní doznání v přípravném řízení (po kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu pro porušení práva na obhajobu již procesně nepoužitelné).

21. Orgány činné v trestním řízení tak zjevně nevěnovaly pozornost skutečnosti, že batoh, který měl patřit stěžovateli - v opačném případě by z podstaty věci zřejmě stěžovatel nemohl být pachatelem souzeného skutku - mohl být jen stěží zaměnitelný s batohem poškozeného (policejním orgánem popsáný batoh byl světlemodrý a

tmavomodré barvy, značně znečištěný a částečně poškozený, batoh poškozeného měl být naproti tomu černo stříbrný a zánovní - viz č. l. 91 a 54 spisu); z provedeného dokazování navíc není ani příliš zřejmé, proč došlo k záměně batohů, přestože stěžovatelův batoh měl být označen číslem. V této souvislosti nejen z odůvodnění nalézacího soudu, ale ani ze soudního spisu nevyplývá, z jakého důvodu orgány činné v trestním řízení neprovedly daktyloskopické ohledání předmětného batohu, které by ve spojení s dalšími důkazy stěžovatele prokazatelně usvědčilo (nebo naopak vyvinilo). Stejně tak není zřejmé, proč nebyl proveden důkaz kamerovým záznamem (který měl být v přítomnosti stěžovatele při jeho zadržení ochrankou promítán), jenž byl v době vyšetřování k dispozici a ze kterého by mohlo být zřejmé, zda měl stěžovatel při vstupu do nákupního domu skutečně batoh (čímž by byla svědecká výpověď stěžovatelova otce plně vyvrácena), nebo vskutku plátenou nákupní tašku, jak shodně tvrdil stěžovatel i jeho otec.

22. V předchozím odstavci uvedené vede k závěru, že v projednávané věci skutečně mohla nastat situace, kdy byly některé (neprovedené) důkazy opomenuty, mj. i proto, že nalézací soud vůbec neodůvodnil, proč stěžovatelem navrhované důkazy neprovedl. Zatímco za důkazní situace před kasačním rozhodnutím dovolacího soudu by byl tento postup nalézacího soudu tolerovatelný, po vrácení věci Nejvyšším soudem, tedy v kontextu jediného usvědčujícího důkazu je již možno hodnotit tento postup městského soudu jako porušující stěžovatelova základní práva. Symptomaticky navíc nalézací soud (s výjimkou části týkající se svědecké výpovědi svědkyně) téměř doslova "přepsal" původní odůvodnění, a to včetně data rozhodnutí.

IV./b Subjektivní stránka trestného činu

23. Ústavní soud např. v nálezu ve věci sp. zn. IV. ÚS 433/02 ze dne 1. 4. 2004 (N 49/33 SbNU 11) připouští, že prokazování subjektivní stránky trestného činu, zejména pak prokazování zavinění, je velmi složité. Zavinění je psychický vztah pachatele k určitým skutečnostem, jež zakládají trestný čin, a spočívá na složce vědění a složce vůle. Tento vnitřní vztah, odehrávající se v psychice pachatele, je navenek seznatelný pouze tím, že buď slovní informací o něm poskytne sám pachatel, nejčastěji ve své výpovědi, nebo tím, že se projeví v chování pachatele.

24. V odborné trestněprávní literatuře a v judikatorní praxi byl opakovaně vysloven názor, že úmysl nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat. Závěr o úmyslu, jestliže o této otázce chybí doznání pachatele, lze učinit i z objektivních skutečností, např. z povahy činu, způsobu jeho provedení nebo z jiných okolností objektivní povahy. Úsudek o zavinění lze vyvodit i ze zjištěných okolností subjektivní povahy, např. z pohnutky činu. Zavinění je výslednicí (mimo jiné) i osobních vlastností pachatele, a proto také z nich lze na formu zavinění usuzovat. Tyto okolnosti je však třeba hodnotit všechny v jejich souvislosti.

25. V posuzované věci nalézací soud v odůvodnění rozsudku uvádí: "Jelikož obžalovanému muselo být známo, když ne přímo při převzetí batohu poškozeného, tak přinejmenším poté, co jej otevřel, že převzal cizí batoh, avšak tento si i s věcmi ponechal, je zřejmé, že jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) tr. zákona." V předchozí části odůvodnění však městský soud při rekapitulaci svědecké výpovědi svědkyně toliko konstatuje: "Svědkyň se domnívá, že poté, co batoh vydala, se do něj obžalovaný podíval." (dle protokolu o hlavním líčení svědkyně doslova uvedla: "Poté, co jsem mu batoh vydala, tak se, myslím, do toho batohu díval" - viz č. l. 87). Ústavní soud se proto na tomto místě omezí na dílčí konstatování, že se závěr o naplnění přímého úmyslu nejenže opírá pouze o jedinou svědeckou výpověď, nýbrž o tu její část, ve které si ani svědkyně sdělovaným tvrzením patrně nebyla zcela jista. Dle názoru Ústavního soudu proto na základě provedených důkazů není vůbec zřejmé, zda bylo v řízení prokázáno, že stěžovatel jednal v úmyslu přímém, jak tvrdí nalézací soud. Moment, kdy došlo ke zjištění, že předmětný batoh - jenž dle tvrzení orgánů činných v trestním řízení měl být zaměnitelný s batohem poškozeného - nepatří obžalovanému, přitom může být v souzené věci pro naplnění subjektivní stránky zcela rozhodující (viz níže).

IV./c Respektování zásady presumpce nevinny

26. Ústavní soud ve stěžovatelem rovněž odkazovaném nálezu ve věci sp. zn. III. ÚS 1624/09 zdůraznil, že mají-li použité důkazy posloužit k jednoznačnému závěru o vině pachatele, musí tvořit systém, jehož jednotlivé články musejí být v souladu jak mezi sebou, tak i s dokazovanou skutečností, tj. v daném případě s existencí zavinění. Obdobně jako v tam projednávané věci se Ústavní soud domnívá, že tyto požadavky souladnosti důkazů a jejich vztahu k dokazované skutečnosti splněny nebyly.

27. Ve shodě se stěžovatelem má Ústavní soud za to, že stěžovatelovo procesně nepoužitelné doznání v přípravném řízení nepřipustně determinovalo další průběh trestního řízení, neboť toto doznání v kombinaci s osvědčující svědeckou výpovědí patrně orgány činné v trestním řízení, a to včetně ve věci rozhodujících obecných soudů, přivedly k takové míře jistoty o vině obviněného, jež je zbavila potřeby vyhledávat a v celkovém kontextu poté i hodnotit rovněž skutečnosti, které by mohly (a nemusely) svědčit právě obviněnému. Vedle okolností naznačených v bodě 21 odůvodnění tohoto nálezu tak orgány činné v trestním řízení zjevně nevěnovaly adekvátní pozornost ani skutečnosti, že stěžovatel již dva dny po spáchání inkriminovaného skutku opět navštívil místo činu, a navíc (neomylně) zamířil k pokladně, za kterou se nacházela korunní svědkyně, přestože bezpochyby měl možnost jít se svým nákupem k jiné pokladně.

28. V souvislosti s možnými pochybnostmi o momentu naplnění subjektivní stránky trestného činu (viz bod 25 odůvodnění) se přitom ještě nabízí otázka, proč byl orgány činnými v trestním řízení - označen za pachatele právě stěžovatel, pokud v kontextu osobnostních charakteristik stěžovatele a taktéž v kontextu jeho vztahu ke svému (dominantnímu) otci (srov. znalecký posudek na č. l. 46 spisu) není vyloučeno, že rozhodnutí ponechat si předmětný batoh mohl učinit až stěžovatelův otec. V takovém případě by k dokonání trestného činu došlo výrazně později, než dovodil soud, respektive není ani vyloučeno, že by pachatelem inkriminovaného skutku mohla být i osoba odlišná od stěžovatele.

V. Závěrečné hodnocení. Indikace kasačního důvodu

29. Ústavní soud proto uzavírá, že z důvodů shora uvedených se napadená rozhodnutí obecných soudů vymykají z mezí ustanovení § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu a jsou současně i v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Z principu presumpce nevinny (§ 2 odst. 2 trestního řádu) totiž kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. V důsledku neprovedení některých stěžovatelem navrhovaných důkazů bylo rovněž porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť zdůvodnění tohoto postupu v odůvodnění nalézacího soudu i odvolacího soudu zjevně absentuje.

30. V rovině ústavního práva tak obecné soudy nedostály požadavkům plynoucím ze zásady in dubio pro reo, čímž porušily i základní právo stěžovatele na presumpci nevinny dle ustanovení čl. 40 odst. 2 Listiny. V důsledku existence tzv. opomenutých důkazů se obecné soudy dopustily taktéž porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny.

31. Ústavní soud proto podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadená rozhodnutí obecných soudů zrušil.

32. Pro úplnost Ústavní soud zdůrazňuje, že tímto nálezem nikterak nepředjímá další průběh a výsledek trestního řízení. Současně však musí konstatovat, že ve světle výše uvedených závěrů by nemohlo být ústavněprávně akceptovatelné, pokud by stěžovatel i po vrácení věci nalézacímu soudu byl opět shledán vinným de facto pouze na základě jediné svědecké výpovědi.